

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1908.

Treść: (№ 120—122.) 120. Obwieszczenie, dotyczące sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 16. kwietnia 1907. — 121. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia ekspozytury tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zbarazkiej, posiadającej upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, na samoistny urząd celny poboczny II. klasy. — 122. Rozporządzenie, którem uzupełnia się przepisy z dnia 10. czerwca 1902. o wydawaniu przesyłek pocztowych.

120.

Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. kwietnia 1908.,

dotyczące sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 16. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 106.

W rozporządzeniu Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. kwietnia 1907., dotyczącem zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906., Dz. u. p. Nr. 22. i objaśnień do taryfy celnej, które to rozporządzenie ogłoszono w XLVIII. części Dziennika ustaw państwa z roku 1907. pod Nr. 106., winny słowa, znajdujące się na stronie 425. w prawej kolumnie, w ustępie 3. (29. wiersz od góry) opiewać zamiast „walce z odlewu kowalnego, Nr. 437“ właściwie „walce z odlewu nie kowalnego, Nr. 437“.

Korytowski wlr.

Bienenrth wlr.

Fiedler wlr.

Ebenhoch wlr.

121.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. czerwca 1908.,

dotyczące przekształcenia ekspozytury tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zba-

razkiej, posiadającej upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, na samoistny urząd celny poboczny II. klasy.

Ekspozyturę tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zbarazkiej przekształcono na samoistny urząd celny poboczny II. klasy, który rozpoczął swoje czynności w dniu 6. lutego 1908.

Korytowski wlr.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 27. czerwca 1908.,

którem uzupełnia się przepisy z dnia 10. czerwca 1902., Dz. u. p. Nr. 124. z roku 1902. o wydawaniu przesyłek pocztowych.

Ustęp V. §u 7. otrzymuje następną osnovę:

U odbiorców, nie umiejących pisać, zastępuje znak ręczny miejsce podpisu, jeżeli znak ten będzie uwierzytelniony wobec funkcyonaryusza pocztowego przez osobę znaną temuż jako godna zaufania; za znak ręczny uważa się także podpis uskutecz-niony pismem nieznanem funkcyonaryuszowi pocztowemu. Jeżeli odbiorca nie może położyć podpisu z powodu pewnej ułomności fizycznej, natenczas winien świadek potwierdzić odbiór zamiast odbiorcy na przykład w tej formie: „za N. N., który z powodu złamania ręki nie może pisać, X. Y.“.

Fiedler wlr.

